

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: ... at betale efter valget : Regning til det arbejdende folk

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1950

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

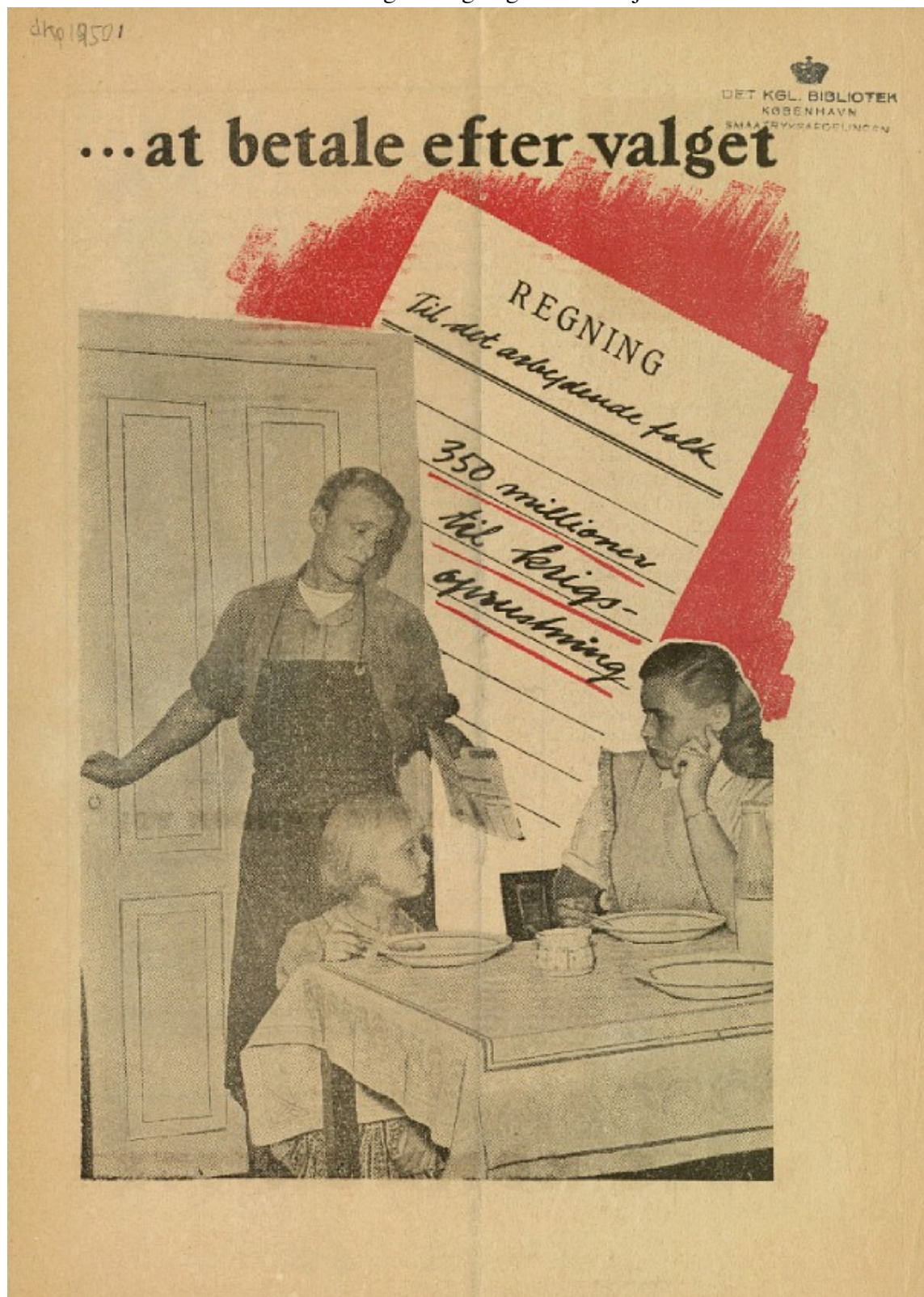
Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

... at betale efter valget : Regning til det arbejdende folk

Det kunne være så godt, men...

Man siger det går godt her i landet.
Den officielle statistik hævder, at industriproduktionen er steget med 50 procent i forhold til førkrigstiden, og at landbrugets produktion er lige så stor som før krigen.
Der er altså rigdomme nok i Danmark til at skabe et bedre liv.
Men hvordan er det gået med den brede befolknings levevilkår? Er de bedre end før krigen? Enhver, der skal leve af en almindelig indtægt, enhver husmoder, der skal få det til at løbe rundt, ved, at det er blevet vanskeligere at klare sig.

Hvor er da de
rigdomme blevet af,
som det arbejdende
Danmark
med sit slid har
frembragt?

De er kommet andre til gode!

Krigspolitikken sluger milliardbeløb. Under regeringen Hedtoft — på mindre end 3 år — er der ialt blevet bevilget over 1½ milliard, nøjagtig: 1550 mill. kr., til militære formål. Disse beløb stjæles fra befolkningen gennem stadig hårdere skatter.

Kapitalen har tilvendt sig en part af arbejdets frugter. Mens lønningerne rækker stadig dårligere til, stiger udbyttet fantastisk. Alene de 12 københavnske banker satte fra 1948 til 1949 deres nettooverskud op fra 23,6 til 36,7 millioner kroner.

Gennem englandshandelen og den handelspolitik, Marshallplanen har påtvunget os, plyndrer udenlandske kapitalister også vort land. Vi sælger til England for faste priser, mens de engelske priser ikke er fastlagt, men stadig går i vejret.

På den måde kommer der færre varer til Danmark for alt det smør og flæsk vi sender til England i sådanne mængder, at man opretholder rationeringen. Priser stiger. Almindelige mennesker har ikke råd til at købe. Det er det de kalder »begrænse forbruget« for menigmand.

Fortsetter man ad denne vej, fører det til ny nedskæring, nye økonomiske katastrofer.

DER ER EN ANDEN VEJ

- ★ Hvis Danmark sprænges ud af Atlantpagten og fører fredspolitik
- ★ så kan krigsudgifterne nedskæres og skatterne lettes for småkårsfolk,
- ★ så kan Danmark udbygge sin handel med Østeuropa og derved opnå rimelige handelsvilkår til alle sider,
- ★ så kan storkapitalister og finanshøjer tvinges til at betale deres udbytter tilbage til folket.

VÆLG KOMMUNISTER

Hvad valget gælder

AF FOLKETINGSMAND AKSEL LARSEN

For atten år siden — ved efterårsvalget 1932 — indvalgte for første gang kommunister i det danske folketing, og vi fik straks derefter en lektion i, hvad man på rigsdagen forstår ved »dansk demokrati«.

Valgkampens store stridsspørgsmål mellem den socialdemokratisk-radikale regering og venstre var dette: Skal kronen skræres ned? På tusinder af vælgermøder svor regeringens talsmand, at dette ikke skulle ske, hvis vælgerne blot ville give regeringspartierne deres stemmer.

Det gjorde vælgerne flertal. Og næppe var stemmerne talt op, før regeringen og venstre enedes om at skære kronen betydeligt ned. Vælgerne havde jo stemt. Mandaterne var jo reddet.

Vi vil under denne valgkamp opleve en mere voldsom holmgang mellem socialdemokratiet og de borgerlige partier end i 1932. De vil overfor vælgerne erklære sig uenige om næsten alt, men navnlig om midlerne til at bekæmpe valutamangelen og om, hvilke skatter, der skal lægges på hvem.

En sådan vælgermøde-uenighed kan vel tjene til at lægge glemselens slør over den kendsgerning, at regeringen og de borgerlige partier i de forløbne tre år har været enige om alle væsentlige spørgsmål, ikke mindst Marshallplan, Atlantpagt, kronessænkning, ruinerende englandshandel, frilisterne fra Paris og løndiktatet i foråret.

Men når valgdagen er til ende, når mandaterne er reddet, så er det hensigten, at vælgermødernes skænderier skal afløses af udvalgsværelsernes enighed. Så vil de i fællesskab følge eksemplet fra 1932 og skrive regningen til befolkningen. Så vil de enes om en ny byge af indirekte skatter, om statsorganiserede prisstigninger, om forbrugsbegrænsninger for dem, der i forvejen bruger for lidt — og om, at også den fattigste enkes skærv bør indkasseres til betaling af oprustningens milliardregning.

Ligheden med 1932-valget er i denne henseende pinlig nok. Men afgørelserne nu er langt mere skæbnesvangre og vidtrækkende end dengang.

For skatterne, man planlægger, skal bruges til at betale underskudet ved en for Danmark ruinerende politik, som regeringen og de borgerlige partier (under eet: marshallpartierne!) i fællesskab og med åbne øjne har gennemført. De vil fortsætte deres fejlgreb og lægge byrderne på befolkningen.

Og så alvorligt det er: nu gælder det ikke blot kronkurs og skatter, nu gælder det frihed eller slaveri

for Danmark, nu gælder det krigspolitik eller fredspolitik, nu gælder det social nedskæring eller sociale fremskridt — nu kan det komme til at gælde for Danmark: at være eller ikke være!

Vi kommunister vil påtage os ansvaret for, at oprustnings- og nedskæringspolitikken afløses af fredspolitik og socialt retfærdig politik. Vi ved, at Danmark har kræfter dertil og at kun en sådan politik er i det danske folks interesse.

Vi er på rigsdagen ene om dette synspunkt. Men vi ved, at det deles af det arbejdende folk i Danmark. Vi ved også, at kommunistisk fremgang ved folketingsvalget den 5. september vil have meget stor betydning og vil tvinge oprustningens, de nye skattebyrds og atlantpolitikens partier og politikere til at overveje deres stilling endnu engang.

Vi har altid optrådt i overensstemmelse med vort program. Vi har aldrig svigtet det grundlag, vi gik til valg på. Vi har aldrig — det være sig på rigsdagen eller andetsteds — foretaget os andet, end hvad der er til gavn for Danmark og for det arbejdende danske folk. Vort parti står i folkets tjeneste og vi ved, hvad det gælder: freden, friheden og Danmark.

København, august 1950.

Aksel Larsen

Det gælder freden, fr

Det arbejdende folk i by og på land må gøre op med den krigspolitik som fører til national og social ruin

I en alvorlig tid, præget af krigsforberedelser og krise, kaldes der ud til valg. Som en del af den store verden står også det danske folk overfor at skulle vælge mellem en krigs frygtelige ødelæggelser eller en fredspolitik, der skaber mulighed for kulturelle, økonomiske og sociale fremskridt.

Det afhænger nu af folket selv, om vor kultur skal gå tilgrunde i en altomfattende atomkrig, eller menneskene i fredelig kappestrid skal slå porten op til en ny verden med national og social tryghed og vedvarende kulturelle og økonomiske fremskridt.

To linjer brydes i dansk politik: krigens og fredens!

Hedtofteregeringen og dens borgerlige støttepartier har ved at indordne sig under USA's økonomiske, politiske og militære interesser, betrådt en vej, der kan føre til national og social katastrofe for det danske folk. Trods stigende produktion og større arbejdsindsats, trods »marshallgaver«, gode høstår og gode afsætningsmuligheder befinder vort land sig i en katastrofal økonomisk situation, hvis byrder regeringen og dens reaktionsære støttepartier kræver skal bæres af det arbejdende folk.

Samtidig har regeringen og de samme partier påny bevilget enorme militærbudgetter, således at det danske folk nu hver eneste dag skal betale 2 millioner kroner til militarismens molok. På rigsdagens bord ligger en regning på hundreder millioner kroner, som skal betales efter valget! Først når vælgerne har

afgivet deres stemmer, vil oprustningspartierne på rigsdagen give sig til at pålægge nye tvungende direkte og indirekte skatter.

Der findes en anden vej: fredens, selvstændighedens og de sociale fremskridts vej!

Det er den vej, kommunisterne har anvist. Den forudsætter, at Danmark lægger sin politik om, bryder med den ensidige vestvendte handelspolitik og de politiske konsekvenser, den har haft.

Den betyder brud med hele marshall- og atlantpolitiken, den betyder ligelig og fordelagtig handel både med vest og øst, den betyder, at Danmark i sin udenrigspolitik fører en fredens politik, hvilket vil sige i og udenfor de Forenede Nationer arbejder for afspænding og mægling og støtter ethvert fredsininitiativ og om fornødent selv tager et sådant.

Den betyder, at militariseringen standses, og oprustningsmillionerne bruges til produktivt arbejde, nødvendige sociale foranstaltninger og en bedre sociallovgivning, til nedsmeltelse af de direkte og indirekte skatter for de mindrebemidlede og til lønforhøjelse og bedre kår for det jævne folk.

* Sejr for fredens politik betyder:

at militariseringen og oprustningsgalaskaben standses, . .

iheden og Danmark!

at oprustningsmillionerne bruges til produktive og sociale fremskridt,

at skatterne kan nedsættes, priserne bremses og bringes under kontrol, at de nødvendige byrder lægges på de stærkeste skuldre, hvorved skabes mulighed for nye fremskridt,

at dansk ungdom får valgret og økonomiske og kulturelle muligheder for at dygtiggøre sig til at bygge og forme fredens og fremtidens Danmark,

at folkets demokratiske frihedsrettigheder befæstes og udvides og, at fagbevægelsen demokratiseres, så medlemmernes vilje bliver lov,

at Danmarks stemme ude og hjemme vil lyde i fredens, samarbejdets og fornuftens tjeneste.

* Videreføres krigspolitikken, betyder det

at militariseringen vil fortsætte og forstærkes,

at de sidst bevilgede 350 oprustningsmillioner vil blive efterfulgt af nye millioner,

at dansk ungdom vil komme til at tilbringe år af deres liv i soldatertrøjen,

at danske arbejder- og bondesønner risikerer at komme til at kæmpe og dø for imperialistiske interesser i kamp mod kolonifolkenes retfærdige frihedskamp,

at nye skatter og afgifter, nye prisstigninger og forbrugsindskrænkninger vil udmarve folket og gøre Danmark til en oprustet fattiggård,

at de gennem slægtleds kamp tilkæmpede demokratiske frihedsrettigheder vil gå tabt,

at Danmark som det mest udsatte land i verden vil blive en ny krigs — måske en atomkrigs — første krigsskueplads.

Kun kommunisterne

har som parti kæmpet for freden, mod militariseringen, krigspolitikken og alle dens følger. Kun kommunisterne kræver, at Danmark skal frigøre sig for USAs politiske, militære og økonomiske kvælertag om vort land. Kun kommunisterne kræver prisstop, skattestop og sociale fremskridt.

Idag som under tyskertiden

appellerer kommunisterne til alle, som tror på og som vil kæmpe for Danmarks fremtid som selvstændig og fri nation.

Vi appellerer til alle, som ønsker fred og ikke krig, som ønsker sociale forbedringer og ikke oprustningsgalsskab: Lad os i fællesskab lægge Danmarks rør om, lad os sørge for, at det bliver fredens, samarbejdets, fornuftens og den sociale retfærdigheds politik, der sejrer.

Stem flere kommunister ind i folketinget den 5. september! * Det gælder freden og friheden! * Det gælder Danmark!

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI • FORRETNINGSUDVALGET

Oprustning og amerikansk kontrol med vor militær- og udenrigspolitik sikrer ikke Danmarks fred. På den måde gør man tværtimod

KOMMUNISTERNE GÅR IND FOR FREDSPOLITIK

vort land til det mest udsatte i krigstilfælde. Danmarks fred kan kun sikres ved, at Danmark gør en indsats i fredens tjeneste

— de andre lader oprustningsmillionerne rulle

Atombomben skal forbydes

Derfor har kommunisterne stillet forslag om en dansk fredspolitik. Den 1. marts drøftede folketinget følgende kommunistiske forslag:

»Folketinget beslutter at pålægge regeringen omgående såvel i de Forenede Nationer som overfor regeringerne i Amerika, Frankrig, Sovjetunionen og Kina Folkerepublik at henstille, at stormagterne gennem forhandling når til enighed om:

1. Forbud mod fremstilling af atom- og brintbomber.
2. Øjeblikkelig tilintetgørelse af alle eksisterende atom- og brintbomber.
3. Forbud mod forberedelse af bakteriologisk krigsførelse.
4. Nedsættelse af rustninger og oprustningsudgifterne.
5. Kontrol med, at forbudene overholdes.
6. Opfordring til stormagterne om at udnytte videnskaben og forskning til nyttiggørelse af atomenergien i fredens, genopbygningens og menneskehedens tjeneste.«

Skønt en atomkrig ville betyde en frygtelig død for hundreder tusinder — også for os her i landet — gik alle andre partier mod forslaget.

For en fredelig løsning af krigen i Korea

Den 9. august stillede kommunisterne forslag om dansk fredsiniciativ i Korea-konflikten, og om at løse Danmarks vanskeligheder ved fredspolitikken vej. Forslaget lød:

»Ideet folketinget udtaler at valutavanskelighederne er en følge af den politik, der karakteriseres ved Danmarks tilslutning til Marshallplanen og Atlantpagten, og at Korea-konflikten ikke burde opmuntre Danmark til øget oprustning og krigsforberedelse, men til at gøre en indsats for fredens sag, erklærer folketinget, at hovedpunkterne i Danmarks politik bør være følgende:

1. Initiativ og støtte til mægling, der tilsigter en fredelig løsning af Korea-konflikten og dermed en formindskelse af den almindelige krigsfare.
2. Støtte til kravet om at Kinas plads i sikkerhedsrådet indtages af Kinas folkeregering, som Danmark har anerkendt og opretholder diplomatisk forbindelse med.
3. Standsning af oprustningen. Ikke flere bevillinger til militærvæsenet.
4. Genvindelse af Danmarks frihed og selvstændighed gennem opsigelse af marshalloverenskomsten og udtræden af Atlantpagten.
5. Ikke flere skatter på den brede befolkning, hverken direkte eller indirekte, men skattelettelser.
6. Øjeblikkeligt og totalt prisstop. Et ærligt pristal.

Alle de andre partier stemte imod. Som Atlantpagten binder dem til oprustning, binder den dem også til støtte af den amerikanske krig i Korea. På den måde røver de vort land med i USAs krigeriske eventyr. Men freden er en livsbetingelse for Danmark.

Danmark ud af Atlant-pagten

VÆLG KOMMUNISTER

De priser, de priser...

I valgkampen 1947 udtalte finansminister H. C. Hansen på et vælgermøde:

Priskontrollen må skærpes! (Herl). Lønforhøjelser, der hurtigt opspises af øgede prisstigninger, er vi ikke interesserede i.» (Social-Demokratisens referat, 15. okt. 1947).

Men hvad blev det til, da han blev minister? Priskontrollen blev ikke skærpet, men slækket og delvis ophævet. Handelen blev liberaliseret.

Og resultatet —

Priserne steg, avancerne steg, de i forvejen utilstrækkelige lønforhøjelser blev spist op af prisstigninger, før de blev givet. Fra juli 1947 til juli 1950 steg ifølge den officielle prisstatistik Smør fra 5,06 kr. pr. kg til 6,22 kr. Rødspætter fra 2,48 kr. pr. kg til 3,15 kr. Brystflæsk fra 3,50 kr. pr. kg til 3,23 kr. Medisterpølse fra 3,16 kr. pr. kg til 4,11 kr. Leverpostej fra 3,20 kr. pr. kg til 4,59 kr. Kaffé fra 7,12 kr. pr. kg til 12,87 kr. Te fra 0,68 kr. pr. 50 g til 1,02 kr. Rød støbe fra 1,20 kr. pr. kg til 1,23 kr.

Men nu må det være alvor med at standse prisstigningerne!

Vi er med alle skatter, men vi er tilhængere af militærbudgetter på 750 mill. kr. Vi er tilhængere af, at de små indtægter får ret til at betale krigsskat. (Sådan kalder vi det nu hos os, fordi vi er et retsparti). Til gengæld er vi med at straffe skattesnydere.

Det var pokkers! For Hedtoft hyde arbejderne sådanne overenskomster. Sikke en ballade om det havde været! Og når så arbejderne forklarer med 135.000 stemmer mod 121.000, så erklærer han det alligevel for vedtaget. Sikke han dog kan!

Hedtofts politik var også Venstres, Konservatives og Radikales politik

Nu er det valgkamp, og partierne optræder som om de er dybt uenige.

I virkeligheden har de været enige om den førte politik og bærer i fællesskab ansvaret for dens ødelæggende følger.

I rigsdagssamlingen 1948-49 fik regeringen vedtaget 125 lovforslag.

Socialdemokratiet stemte for dem alle.

Venstre stemte mod 4.

Konservative stemte mod 3.

Radikale stemte mod 2.

De er lige gode om det

Jeg vil strække mig vidt for at opnå enighed med Hedtoft. Nu har jeg allerede overladt ham mit oprustningsprogram.

Efter kronenedsættelsen i september 1949 udtalte statsminister Hedtoft i radioen: »Den foretagne devaluering vil bidrage til at færdiggøre eksporten og til at bringe balansen i Danmarks udenlandske betalingsforhold... I august 1950 erklærede handelsminister Krag, at kronenedsættelsen havde forringet Danmarks udenlandske betalingsforhold med i hvert fald 600 mill. kr. Og nu blev det brugt som begrundelse for nedskæringerne!

I rigsdagssamlingen 1949-50 fik regeringen vedtaget 145 forslag.

Socialdemokratiet stemte for dem alle.

Venstre stemte mod 4.

Konservative stemte mod 4.

Radikale stemte mod 2.

Altså: I alt væsentligt har de været enige.

Næppe er valget overstået før de påny vil være enige — enige om nye nedskæringer, nye skatter, ny oprustning. Kun sejr for kommunisterne kan holde dem tilbage.

Derfor er en stemme for kommunisterne:

et nej til krigsgalskab og nedskæring + et ja til fred og bedre kår

Ja, naturligvis vil også jeg hjælpe mig for kravene fra USA — men nej, jeg stemte mod Atlantikpacten — det vil altså sige ... ja, nu hvor de andre har vedtaget den, så vil vi naturligvis hjælpe os for dens konsekvenser...

SÆT DIT X VED LISTE K

Hvad man kunne få for oprustningsmillionerne

I diskussionen op til valget svirrer det med store tal, med millioner og milliarder. Men prøv engang at gøre Dem klart, hvor meget det egentlig er, det drejer sig om. Så vil De indse, hvilken vanvittig politik det er, der føres herhjemme.

De nye krigsbevillinger betyder, at der øses 2 millioner kroner om dagen ud til direkte militærudgifter.

For 2 millioner kr. — een dags militærudgifter — kunne man få for eksempel:

en tidobling af hele den danske befolknings smørforbrug — og dette smør kunne udleveres ganske gratis,

nye overfrakker til omkring 7000 voksne mennesker — dvs. at alle danskere med under 5000 kr. i årlig indtægt kunne forsynes med nye, gratis overfrakker blot af et halvt års militærudgifter.

For de 2 millioner kr. kunne man på een dag forsyne 150.000 mennesker med deres daglige forbrug af alle slags varer.

Har De tænkt over, at til oprustningen går lige så meget som samtlige danske skatteydere betaler i indkomstskat til staten,

tre gange så meget som staten udbetaler til aldersrentemodtagerne,

syv gange så meget som udbetales til offentlig forsorg.

Tænk også på, at vi nu betaler lige så meget til den amerikanske oprustning, som vi i årene 1940—42 betalte til den tyske besættelse.

Men til forbedringer er der ikke råd

Når kommunisterne på rigsdagen har foreslået sociale forbedringer, så har det altid heddet sig, at det kunne man ikke skaffe penge til. Nu ser man, hvor lidt sandhed, der er i den påstand!

Kommunisterne har foreslået:

Engangshjælp til alders- og invaliderentemodtagere på 100 kr. til enlige og 170 kr. til ægtepar. Det blev afvist. Der var «ikke råd». Udgiften ville have været 24 mill. kr. — dvs. 12 dages oprustning.

Moderskabshjælp i overensstemmelse med hvad befolkningskommissionen allerede foreslog i 1933. Dvs.: Barselhvilehjælp til alle udearbejdende kvinder og kontant moderskabshjælp i anledning af en fødsel til alle kvinder med indtægt under sygekassegrænsen. Der var «ikke råd». Udgiften ville have været 32 millioner — dvs. 16 dages oprustning.

Skattelettelse for indtægter under 10.000 kr., halvering af skatten for indtægter under 5000 kr. Der var «ikke råd». Det ville have kostet ca. 100 dages oprustning.

Kommunisterne foreslog oprustningsmillionerne anvendt til fredens formål

Den 14. oktober 1949 stillede kommunisterne i folketinget følgende dagsorden:

«idet folketinget påpeger, at oprustningsmillionerne bør anvendes til boligbyggeri, til produktive beskæftigelsesforanstaltninger og til andre sociale formål, går tinget over til næste sag på dagsordenen.»

Alle andre partier stemte imod.

Vil man standse oprustningsvanvidet, så

Stem kommunistisk 5. september

LAND OG FOLK TRYK

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk